

Ježišu, dôverujem ti

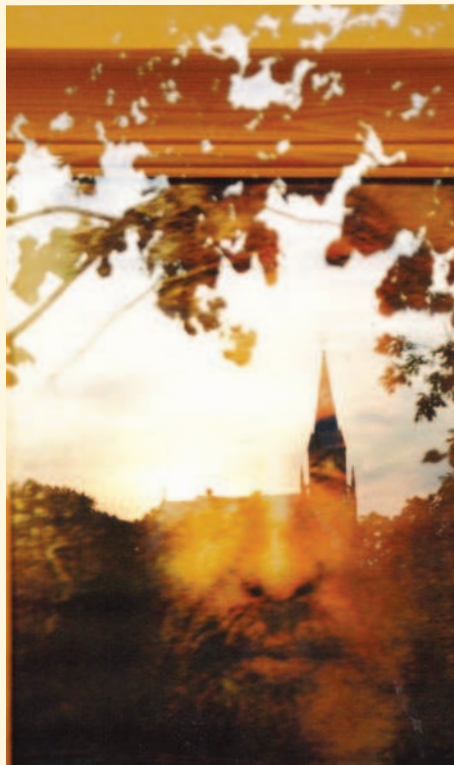
Koncom februára roku 2003 sa naša mama ocitla v nemocnici so silnými bolesťami v brušnej dutine. Po špeciálnych vyšetreniach (aj na tomografií) sa ukázalo, že nastali zmeny na pankrease a je na ňom viditeľný nádor. Mamin pobyt v dvoch nemocniciach, čakanie na rozhodnutia lekárov o operácii, všetko to trvalo niekoľko týždňov. Dva dni pred operáciou som sa od primára dozvedela, že nádor je veľmi veľký, asi ho nebude možné odstrániť a odoberú sa len vzorky na histologické vyšetrenie. Vtedy som si uvedomila, že musíme byť pripravení na všetko. Mama nevedela presne, v akom vážnom stave sa nachádza. Na otázky príbuzných, ako sa cíti, som odpovedala vždy rovnako, že treba byť dobrej mysle a treba sa za mamu modliť a vyprosovať jej milosť uzdravenia. O modlitbu som prosila všetkých priateľov a známych.

Nadišiel deň operácie a potom rozhovor s lekárom, na ktorý nezabudnem do konca života: „Žiaľ, tak, ako som sa domnieval, hrozná rakovina. Zasiahnuté sú dve tretiny pankreasu. Nedalo sa urobiť nič viac, len zobrať vzorky na výskum. Na vašom mieste by som mamu ušetril od pobytu na onkológii a zobral by som ju domov, lebo jej stav je nevyliciteľný. Nádor sa tak rýchlo rozrastá, že je to asi záležitosť len niekoľkých týždňov...“

V myslí mi neustále zneli slová „záležitosť niekoľkých týždňov...“. Úpenlivo som prosila Pána, aby nám mamu nezobral. Opakovala som si, že verím, aby spravil zázrak... verím, že mama bude žiť. Verím, že to dopustil, aby sme sa k nemu väčšmi priblížili. Pravda o Božom milosrdenstve a modlitby mnohých ľudí nám nedovoľovali strácať nádej. Bratia, otec a ja sme sa na príhovor sestry Faustíny modlili ruženec k Božiemu milosrdenstvu. V tom čase sa mi dostala do rúk knižka s názvom *Svätá sestra Faustína a Božie milosrdenstvo*. Svedectvá, ktoré tam boli uvedené, posilňovali našu vieru v to, „že Bohu nič nie je nemožné“ (Lk 1,37), a v našich srdciach rástla nádej, že milosrdný Ježiš nám zachová mamu pri živote. Modlili sme sa ešte vrúcnejšie, hoci stav mamy sa

*Pre nás to bol znak...
Vo sviatok,
na ktorý sme s takou
nádejou čakali, Pán
nám viditeľne
prejavil svoje
milosrdenstvo...*

po operácii ešte zhoršoval. Keď mama prijala sviatosť pomazania chorých a denne prijímala Krista v Eucharistii, napĺňalo ma to pokojom a vedomím, že všetko je v Božích rukách. Mame som na krk zavesila medailón s obrazom Božieho milosrdenstva a sestrou Faustínou.

Bol Veľký piatok, začiatok nového k Božiemu milosrdenstvu. Čakala som naň ako na čas zvláštnych milostí. Pred odchodom do nemocnice som zavolať sestram Božieho milosrdenstva do Łagiewnikov a poprosila som ich o modlitbu. V nemocnici čakala na nás dobrá správa. Výsledok histologického vyšetrenia ukázal, že nádor je nezhubný. Primár prekvapený výsledkom nám povedal, že je 50% šanca. Na ďalší deň službukonajúci lekár neočakávane prepustil mamu domov (s horúčkou a bez liekov). Bola veľmi zoslabnutá a trpela... Bdeli sme pri nej na modlitbe. Novéna plynula a my sme čakali na zázrak.

Na vigíliu sviatku Božieho milosrdenstva som zavesila v maminej izbičke obraz Božieho milosrdenstva, aby sa mohla naň pozeráť. V nedeľu na sviatok Božieho milosrdenstva mama prvý raz po dvoch týždňoch nemala horúčku. Z rúk vysluhovateľa svätého prijímania prijala s radosťou na tvári Eucharistiu už sama sediac v kresle (pred týždňom na Veľkú noc to bolo po ležiacky a v bolestiach). Po svätej omši som poprosila pána farára, aby mi dovolil zobrať domov k mame relikviár svätej Faustíny. Súhlasil. Doma vládol údiv a radosť. Spoločne sme sa modlili k Božiemu milosrdenstvu na príhovor svätej Faustíny. Pobožkali sme relikvie a položila som relikviár na mamine choré miesto a úpenlivo sme prosili o milosť uzdravenia. Potom som sa pobrala späť do kostola vrátiť relikviár a o 15. hodine som sa zúčastnila pobožnosti ku cti Božieho milosrdenstva. Odpoľudnia sa mama cítila tak dobre, že sedela s nami pri stole a asi dve hodiny sme sa rozprávali. Pre nás to bol znak, že mame sa skutočne polepšilo.

Vo sviatok, na ktorý sme s takou nádejou čakali, nám Pán viditeľne ukázal svoje milosrdenstvo... Jemu chvála a česť i vďakyvdanie! Podľa mňa to bol zázrak. Od tých čias sa mame už choroba nevrátila, ale celá rodina sa stretávame o 15. hodine pred obrazom Božieho milosrdenstva ku spoločnej modlitbe.

vďačná dcéra ■